

Recensies

Musia Mwankumi in *De zaak Shell*.

Foto Karin Jonkers

Hoopvol documentair **theater over het klimaat** is vol verwondering en soms vol pijn. En nergens belerend.

De zaak Shell

Theater

Van Anoeek Nuyens en Rebekka de Wit.
29/10, Frascati, Amsterdam.
Daar t/m 6/11.
Tournee t/m 19/12.

Een actueel, beladen onderwerp toegankelijk gemaakt: *De zaak Shell* doet het.

'De toekomst is onzeker, en dat is hoopvol.' Dat zinnetje aan het eind van de voorstelling *De zaak Shell* zegt alles: we doen wat we kunnen om een beetje verantwoord te leven, maar of het zoden aan de dijk zet?

De zaak Shell is een vorm van documentair theater die dicht op de actualiteit zit. Uitgangspunt is de rechtszaak die Milieudefensie heeft aangespannen tegen de Koninklijke Shell waarin een radicale koerswijziging van de oliemaatschappij wordt geëist. Want als we met z'n allen doorgaan met het gebruik van fossiele brandstof, onze vliegreizen, onze dagelijkse files, onze vleesconsumptie, dan maken we de aarde kapot.

Theatermakers Anoeek Nuyens en Rebekka de Wit hebben zich op deze zaak gestort en zijn vandaaruit informatie gaan verzamelen. Ze hebben zich in het klimaatdebat vastgebeten en hun kennis vervolgens verwerkt in een tamelijk briljante theatertekst. Daarin hebben vijf protagonisten het voor het zeggen: de ceo van Shell, de consument, de (boze) burger, de politiek en ten slotte 'de toekomstige generatie'. Die vijf stemmen worden door drie acteurs vertolkt; Nuyens en De Wit zelf voorzien de voorstelling van een proloog en epiloog.

Het decor is simpel en doeltreffend: een groot wit vlak, op een verhoging als een klassiek forum, middelpunt van het debat. Maar *De zaak Shell* is geen debat, en dat is juist het knappe: het is een aaneenschakeling

van sterke monologen waarin onze omgang met de planeet van alle kanten wordt belicht, als een rijgdraad van opvattingen en inzichten.

Zo speelt Jaap Spijkers zowel de superslimme Shell-directeur als de leraar maatschappijleer die het Klimaatakkoord probeert te doorgronden. Janneke Remmers is een op hol geslagen consument die naar de Mediamarkt gaat om een nieuwe printer te kopen, maar terugkomt met een trilplaat om af te vallen.

Het illustreert dat alle bedrijven maar één ding willen: de consument verleiden, de consumptie opzwepen, de winst verhogen. De Vlaamse Musia Mwankumi vertegenwoordigt de toekomstige generatie. Zij zit nog op de toneelschool in Brussel en was een van de jongeren die de klimaatmars organiseerde. Haar monoloog is aangrijpend, somber en maar ternauwernood hoopvol.

Al met al is *De zaak Shell* nergens belerend, wel vol verwondering en soms ook pijn. De vraag is alleen of deze voorstelling niet ook preken voor eigen parochie zal zijn. De kiloknallereter, klimaatontkenner, het intimiderende Farmers Defence Force-lid gaat hier niet naartoe. Wie weet lukt het Nuyens en De Wit daar nog iets op te vinden.

De aarde staat op instorten, we realiseren het ons elke dag. Niet bij de pakken neerzitten, maar theater maken, doorspelen en dan ook nog eens een zo belangrijk onderwerp zo toegankelijk maken – dat is meer dan hoopvol. Het getuigt van grote klasse.

Hein Janssen